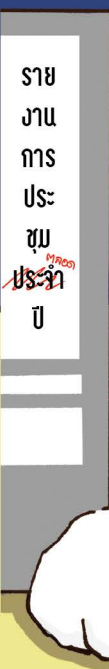

ยังไม่ทันทำงาน ก็อยากกลับบ้านแล้ว

#ไม่ไหวแล้ว #ได้งานตามที่ฝันแต่ทำไมยังเหนื่อย #เอาใจดีชีวิต
#ลาออกดีไหม #หนึ่งก้าววันนี้จะดีกว่าเดิม

ว็อนจีซู เขียน
ธัชชา ธีรปกรณชัย แปล

ตัวอย่าง

บทที่

1

งานก็ได้แล้ว
ทำไมถึงเหนื่อยกันนะ

แล้วฉันก็ได้เป็นพนักงานออฟฟิศ

ทั้งที่พยายามแทบตายเพื่อให้ได้อยู่จุดนี้
แต่ทำไมรู้สึกเหมือนจะขาดใจให้ได้

อย่างน้อยเมื่อถึงวัยยี่สิบห้า ฉันก็ได้เข้าใจสิ่งหนึ่ง
อย่างแจ่มแจ้ง

นั่นคือ ทำอย่างไรจึงจะเรียกว่า “เก่ง”

ต้องเชื่อฟังคำพูดของแม่

ต้องเรียนได้เกรดดีๆ

ต้องไม่ทะเลาะกับพี่สาว

ต้องเข้ามหาวิทยาลัยดีๆ

ต้องได้ทำงานในบริษัทที่ใครๆ ก็อิจฉา

ต้องลองทำสิ่งใหม่ที่ท้าทายจนผู้คนพากันยกย่อง

เป็นต้น

ฉันเองก็อยากเก่ง อยากเป็นเด็กเก่ง และอยาก
ได้รับคำชมว่าเก่งจริงๆ เหมือนกัน

การซื้อฟังคำสอนของแม่ทำให้ฉันกลายเป็น “เด็กเรียน” และเป็น “เรื่องที่แม่เอาไปอวดเหล่าป้าๆ หน้าทางเข้าอพาร์ทเมนต์ได้” นั่นรวมถึงเรื่องที่ผม “เล่นเปียโนได้ดีกว่าเพื่อนวัยเดียวกัน” แม้แต่เรื่องที่ฉันทำคะแนนได้ดีก็ยังมีแยกย่อยได้อีกว่า “เขียนตามคำบอกได้ร้อยคะแนนเต็ม” “ได้รางวัลแข่งคัดลายมือ” หรือ “ภาพที่วาดถูกเลือกไปติดโชว์หลังห้องเรียน” ทุกช่วงเวลาในชีวิตฉันเต็มไปด้วยการแข่งขันอันดุเดือดทุกด้านเพียงเพื่อได้รับสิ่งที่เรียกว่า “คะแนน”

แล้วฉันก็ได้เป็นพนักงานออฟฟิศ

งานแรกของฉันคือการเป็นพนักงานในบริษัทข้ามชาติซึ่งถือว่าอยู่ในหมวด “บริษัทที่ใครๆ ก็อิจฉา” คนที่ได้ฟังมักมีปฏิกิริยาแรกอยู่สองแบบ หนึ่งคือ “บริษัทข้ามชาติเหอ ดีจัง!” หรือไม่ก็ “เป็นพนักงานขายเหอ คงเหนื่อยน่าดู!” แต่ไม่ว่าพูดแบบไหนก็เท่ากับยอมรับว่าฉันนั้น “เก่งมาก!” ทำให้มีแรงใจใช้ชีวิตต่อไป แต่จุดเปลี่ยนเริ่มต้นตรงนี้เอง ในการทำงานนั้นต่อให้ตั้งใจหรือพยายามแค่ไหนก็ไม่มีทางได้ร้อยคะแนนเต็ม บางครั้งถึงพยายามไปก็ไม่ได้ผลตอบแทนที่คาดหวัง เพราะมีปัจจัยไร้เหตุผลหลายประการคอยขัดขวาง

อีกอย่างเกณฑ์การให้ “ร้อยละเนน” นั้นยังคลุมเครือกว่าอะไรทั้งหมด ตัวฉันที่ไม่เคยเข้าร่วมการแข่งขันที่ไม่มีเกณฑ์ตัดสินชัดเจนแบบนี้เลยสักครั้งย่อมสับสนเป็นธรรมดา ตลอดเวลาสามปีกว่า ฉันต้องผ่านวันคืนแสนเหน็ดเหนื่อยจนต้องหลั่งน้ำตาและเอาแต่หวาดกลัว วันพรุ่งนี้ สุดท้ายถึงตระหนักได้ว่าสิ่งสำคัญไม่ได้อยู่ที่การได้ร้อยละเนนเต็มใน “ทุกเรื่องที่ทำ” แต่คือการพิจารณาให้ได้ว่า “เรื่องไหน” ที่ฉัน “อยากได้ร้อยละเนนเต็ม” หรือ “อยากทำให้เก่ง”

ด้วยเหตุนี้ ฉันจึงพยายามเต็มที่อีกครั้งกับการเป็นพนักงานออฟฟิศ

งานที่ว่าเป็นก็อปปีไวเตอร์หน้าใหม่ในเอเจนซีโฆษณา ในวันที่เพื่อนร่วมงานทุกคนต่างได้เลื่อนตำแหน่ง ฉันตัดสินใจลาออกจากบริษัทเดิมที่ทำงานมาสามปีกว่าและกลับไปเป็นพนักงานหน้าใหม่ในสาขาที่ไม่คุ้นเคยมาก่อน คราวนี้ออยู่ในหมวด “ลองทำสิ่งใหม่ที่ท้าทายจนผู้คนพากันยกย่อง” ฉันใช้เวลาเกือบปีในการไต่รตรอง ต่อสู้ฝ่าฟัน และทนเจ็บปวดจนตัดสินใจเลือกทางเดินนี้ เชื่อว่าครั้งนี้ละ

ต้อง “ทำให้ดีขึ้นกว่าเดิม” และแล้วเวลาสามปีก็
ล่วงเลยผ่านไปอีกครั้ง ตลอดเวลานั้นฉันแทบไม่ได้
หยุดพักหายใจทั้งยังต้องร้องไห้อีกครั้ง ทุกครั้งที่รู้สึก
เหนื่อย ฉันต้องแบกรับความทุกข์ไว้ด้วยไหล่ทั้งสองข้าง
มีทั้งความเสียใจที่กระหน่ำใส่จนแทบบ้าและความตั้งมั่น
ที่จะไม่เสียใจกับทางที่เลือกเดิน ทุกวันฉันต้องทะเลาะ
กับตัวเองเป็นร้อยเป็นพันครั้งด้วยความรู้สึก “ทำไม่ได้
โวย!” (คำว่า “ทำไม่ได้!” เฉยๆ มันไม่ได้อารมณ์จริงๆ)

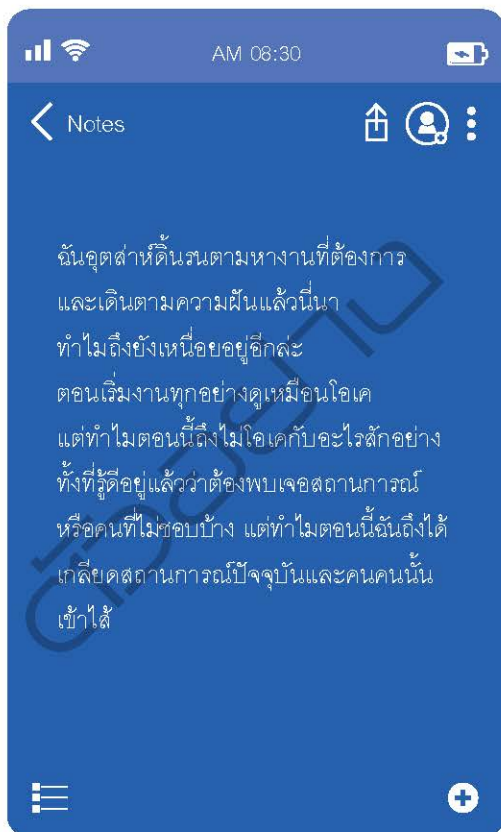
ทำไมล่ะ ไหนใครๆ บอกว่าจะมีความสุขหาก
ได้ทำในสิ่งที่ตัวเองรัก ฉันอุตส่าห์ดิ้นรนตามหางาน
ที่ต้องการและเดินตามความฝันแล้วนี่นา ทำไมถึง
ยังเหนื่อยอยู่อีกล่ะ ตอนเริ่มงานทุกอย่างดูเหมือนโอเค
แต่ทำไมตอนนี้ถึงไม่โอเคกับอะไรสักอย่าง ทั้งที่รู้ดี
อยู่แล้วว่าต้องพบเจอสถานการณ์หรือคนที่ไม่ชอบบ้าง
แต่ทำไมตอนนี้ฉันถึงได้เกลียดสถานการณ์ปัจจุบัน
และคนคนนั้นเข้าได้

ถ้าฉันยังควรไปสมัครเป็นพนักงานของบริษัท
อื่นอยู่อีกไหม

หลังจากงานมาได้สิบปี ฉันก็ยังเป็นพนักงานออฟฟิศเหมือนเดิมแถมยังมีความกังวลอยู่เช่นเดิม ความรู้สึกที่วุ่นวายนั้นค้างคาใจมาทั้งชีวิต ยิ่งค้นหาคำตอบก็เหมือนมันยิ่งฝังลึกลงไป ไม่ว่าจะตั้งคำถามหรือใจจะเจ็บปวดแค่ไหน “ความกังวลในเส้นทางเดินของชีวิต” ก็ยังคงกดทับอยู่ในใจไปตลอด เพราะนี่คือชีวิตของพนักงานออฟฟิศล่ะ เพราะแบบนี้ถึงต้องเผชิญกับโชคชะตาอันหนักหนาเช่นนี้ใช่ไหม ถึงแม้ยากลำบาก ใจไม่ยอมรับ หรืออยากตายเสียตรงนี้ เราก็ยังเป็นพนักงานออฟฟิศคนหนึ่งอยู่ดี ไม่ใช่คุณเพียงคนเดียว แต่ทุกคนที่ต้องใช้ชีวิตแบบชาวออฟฟิศล้วนรู้สึกแบบนี้ แคล้มตาตื่นนอนตอนหกโมงเช้าได้ทุกวัน ก็สุดยอแล้ว ถ้าฉันนี่ถือว่ายังโอเคอยู่ใช่ไหมละ

ไปบริษัททุกวัน เครียดทุกวัน คำถามที่ไร้ซึ่งคำตอบและไม่มีที่สิ้นสุดอยู่ตรงหน้าฉันทุกวัน ไม่ว่าจะป็นทุกครั้งที่หลับตามองไปนอกหน้าต่างรถ หรือจ้องมองถ้วยกาแฟ

ทั้งที่พยายามแทบตายเพื่อให้ได้อยู่จุดนี้ แต่ทำไมรู้สึกเหมือนจะขาดใจให้ได้

ยังไม่ทันเข้างาน ก็อยากเลิกงานแล้ว

ไม่ไปทำงานก็ไม่ได้ จะลาออกก็ไม่ได้

งานแรกของฉันใช้เวลาเดินทางไปทำงานนานมาก ต้องขับรถอะแวนต์¹ จากอินทรีโนไปคังนัมเพื่อเจรจากรุกิจ ฉันจำได้ว่าเช้าวันจันทร์วันหนึ่งใช้เวลาขับรถไปทำงานถึงสามชั่วโมง ระยะทางจากประตูพาร์ตเมนต์ถึงลานจอดรถที่บริษัทนั้นห่างกันกว่าร้อยกิโลเมตร และยังมีอีกวันที่แม้จะขึ้นทางด่วนคยองอินที่ 2 (ทางด่วนหมายเลข 110) ต่อด้วยวงแหวนนอก (ทางด่วนหมายเลข 100) แล้วขึ้นทางด่วนเมืองควาช็อน-อึยวัง (ทางด่วนหมายเลข 309) ขับยาวไปบนถนนยังแจแด ต่อด้วยวงแหวนนัมปูและถนน

¹รถยนต์ที่นี้ขนาดเล็ยี่ห้อฮุนได (Hyundai) วางขายในตลาดต่างประเทศในชื่อเอลันตรา

บนยี่ฮั่นก็แล้ว สุดท้ายฉันก็ยังเข้างานสายสิบห้านาที จนถูกต้อว่าอย่างแรง ฉันไม่ใช่เด็กมอหกล้วนแต่ก็ยังต้องตื่นตั้งแต่หกโมงเช้า ยัดข้าวปั้นและมันหวานที่แม่เตรียมให้ใส่ปาก ก่อนสตาร์ตรถที่ยังมีป้ายสติกเกอร์มือใหม่หัดขับติดอยู่ ช่วงเช้ามีดีวันแล้ววันเล่าในความทรงจำของฉันมีแต่ภาพตัวเองเหยียบคันเร่งด้วยความคิดว่า “ต้องรีบขึ้นทางด่วนก่อนรถติด”

ถึงแม้รีบออกแต่เข้าขนาดไหน บนลานจอดรถก็ยังเต็มไปด้วยรถมากมายจอดเรียงรายกันเป็นแถว ฉันต้องขยับพวงมาลัยอยู่เจ็ดครั้งกว่าจะเข้าจอดได้ ก่อนคว้ากระเป๋าและลากตัวเองไปยังห้องน้ำที่มีดสลิวฝืนป็นสีหน้ายิ้มแย้มอย่างยากลำบาก ในขณะที่กำลังขึ้นลิฟต์อยู่นั้นเองกลับต้องพานพบเจ้านายที่ไม่ชอบขึ้นหน้า ฉันจำต้องกดเปิดลิฟต์เพื่อให้เขาเข้ามา ก่อนเจ้านายคนนั้นจะเอ่ยทักทายทั้งที่ไม่จำเป็นเลยว่า “ตายละ วันนี้ดูเหนื่อยมากเลยนะ!”

เฮ้อ อยากเลิกงานแล้วสิ ทั้งที่เพิ่งเข้างานแท้ๆ

สมัยเป็นพนักงานใหม่ฉันรู้สึกเศร้าทุกเช้า แต่ที่
น่าเศร้ายิ่งกว่าคือไม่มีเวลาให้นั่งเศร้า ทั้งทางด่วน
ที่ขอบปิดซ่อมทุกครั้งในช่วงเวลาเร่งด่วน หรือเสียง
โทรศัพท์ดังขึ้นทั้งที่ยังไม่ใช่เวลาเริ่มงาน ถึงอย่างนั้น
สิ่งที่ทำให้ฉันเศร้าสุดๆ คือไม่ได้มีแค่รถคันคันเดียว
แต่ยังมีรถอีกจำนวนมากที่ติดอยู่บนทางด่วนอันคับแคบ
พร้อมคนในรถที่นั่งเศร้าอยู่เหมือนกัน ไม่ว่าจะออก
จากบ้านเช้าแค่ไหน แต่บนทางด่วนที่มีดสลับก็ยังมี
รถอีกหลายคันที่เปิดไฟหน้าพร้อมออกเดินทางไปยัง
ที่ใดสักแห่งในความมืดมน น่าแปลกที่ขณะมอง
กระจกมองหลังด้วยตาอันบวมเป่งแล้วเห็นภาพ
คนอื่นรีบเร่งเดินทางไปสู่การแข่งขัน ความเครียด และ
ความกังวลอย่างไม่รู้จบ กลับทำให้ฉันรู้สึกสบายใจ
อย่างประหลาด สถานการณ์แบบนี้มันคืออะไรกันนะ
อาจเป็นเพราะได้รู้ว่าฉันไม่ได้อยู่เพียงลำพังในความ
มืดมนนี้ หรือที่จริงชีวิตคือการได้รับการปลอบโยน
จากความเศร้าของกันและกัน นี่มันยิ่งน่าเศร้ามั้ย
เสียอีก เศร้าชะมัด!

คุณอาจไม่เชื่อก็ได้ว่าแม่ผ่านมามากหลายปีแล้ว
แต่วันนี้ฉันก็ยังคงเศร้าอยู่ แม้ไม่ต้องเร่งรีบบนท้องถนน
ยามรุ่งสางหรือเปลี่ยนที่ทำงานมาที่ครั้ง การเดินทาง
ไปทำงานก็ยังคงไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับฉันเลย ทั้งที่
สมัยก่อนเราเคยวาดฝันว่า “ว้าว วันนี้อะไรจะเกิดขึ้น
บ้างนะ ตื่นเต้นจังเลย” การเดินทางไปทำงานที่แสน
เพลิดเพลินนั้นคงไม่มีทางเกิดขึ้นในชีวิตจริง

หลังจากก้าวข้ามอุปสรรคการหางานที่เปรียบดั่ง
ภูเขาลูกใหญ่มาได้ ฉันถึงได้รู้ว่า “การเดินทางไปทำงาน”
นั้นเหนื่อยยิ่งกว่าอะไรทั้งหมด ไม่เหมือนตอนไปโรงเรียน
ตลอดสิบสองปีที่ผ่านมาที่เราไป “เพื่อรับความรู้” แต่
การไปทำงานเราต้องเจอความกดดัน “เพื่อให้สำเร็จ”
ทุกวันเวลาเดิม มันจึงยากเหลือเกินที่จะปรับตัวทั้งทาง
ร่างกายและจิตใจให้เข้ากับรูปแบบชีวิตใหม่ นี่เราต้อง
อยู่ที่นั่นอย่างน้อยแปดชั่วโมงต่อวันเชียวนะ!

ในบริษัทที่ท่วมท้นเพื่อให้ได้เข้ามาไม่มีอะไรที่ฉัน
ได้ทำเป็นไปตั้งใจต้องการ ไม่ว่าจะเป็นที่นั่งที่นั่งพัก รุ่นพี่
ก็ถามว่า “ดื่มกาแฟหรือยัง” แม้ใจฉันอยากตอบไปว่า
ขอพักหายใจสักครู่หนึ่งหรือว่าตั้งใจจะลดกาแฟตั้งแต่

วันนี้ แต่ก็ต้องออกไปซื้อเป็นเพื่อนรุ่นพี่อยู่ดีด้วยสีหน้า
 อิดโรยเหมือนโหยกาแผ่นดินตั้งแต่เช้า เมื่อกลับเข้ามา
 เจ้านายก็เรียกไปพบเพื่อถามนั่นนี่ราวกับกำลังรอฉันอยู่
 เสี่ยงแจ้งเตือนอีเมลและโทรศัพท์ก็ดังไม่หยุดราวกับ
 กระดานสถานะหุ่นแบบเรียลไทม์ ถึงอย่างนั้น หากตัด
 เรื่องที่ “ไม่เป็นดั่งใจ” ออกไป ช่วงเช้าก็ผ่านไปอย่าง
 ง่ายดาย ฉันชอบนัดกินข้าวกลางวันกับเพื่อนร่วมรุ่น
 เพื่อหลีกเลี้ยงเมนูที่ไม่ถูกใจ (เพราะคนในทีมไปกินแต่
 ซุปซุนแดกันนะสิ!) เมื่อกลับมาที่ทำงาน ฉันเพิ่ง
 ตระหนักได้ว่าตัวเองเอาแต่ดำเนินชีวิตตลอดมื้อมีกลางวัน
 อันที่จริงน่าจะโล่งขึ้นบ้างแต่กลับไม่เลย ฉันจำแทบ
 ไม่ได้ด้วยซ้ำว่าตอนบ่ายทำอะไรไปบ้าง สงสัยคงทำงาน
 นึกเกินไป

พอได้มาใช้ชีวิตอันวุ่นวายในสถานที่ทำงาน
 และถวายเป็นจิตวิญญาณให้สิ่งที่เรียกว่า “ชีวิตคนทำงาน”
 ทุกเช้าตอนสระผมก็มักถามตัวเองว่า “เดี๋ยวจะ...
 นี่ฉันสระไปแล้วหรือยัง”

“ฉันนะเหมือนแต่งงานกับบริษัทไปแล้ว”

ขณะดื่มกาแฟกันอยู่ๆ เพื่อนก็โพล่งขึ้นมาทำเอาฉันตกใจ นี่ไม่ใช่คำจากปากของควีนเอลิซาเบธหรือประธานบริษัทของเราแต่ออกมาจากปากของพนักงานที่ทำงานมาได้สองปี พูดจริงเหรอเนี่ย เธออธิบายว่าช่วงก่อนได้งานเหมือนกำลังออกเดทและจีบกันใหม่ๆ พอได้งานก็เหมือนกับแต่งงานกันแล้วสมัยคบกันเป็นแฟนหากเข้ากันไม่ได้จะเลิกกันไปเมื่อไรก็ได้ (ในทางทฤษฎีนะ) แต่พอแต่งงานกันแล้วหากไม่หย่าก็ต้องอยู่ด้วยกันต่อไป การทำงานที่บริษัทก็เหมือนอย่างนี้แหละ “เมื่อเข้าบริษัทแล้ว ถ้าไม่ลาออกก็ต้องทนอยู่กันต่อไป นี่แหละชีวิต” เธอพูดพลางยิ้มอ่อน

หากเป็นชาวออฟฟิศละก็ ไม่ว่าใครย่อมมีความสนใจบางอย่างเก็บไว้ในส่วนลึกสุดใจ หะ...หะ... หัวเราะคะ! ละ...ละ...รักนะคะ! ให้ตายสิ เกือบหลุดปากพูดคำอื่นออกมาแล้ว² ยังโพล่งออกมาไม่ได้ ทำได้แค่

² คำว่ารัก (사랑하다: saranghada) และคำว่าลาออก (사직하다: sajjighada) ในภาษาเกาหลีขึ้นต้นเหมือนกัน ในที่นี้ในใจคิดอยากลาออกแต่พูดไม่ได้ จึงเปลี่ยนใจพูดว่ารักแทน

เก็บไว้ในใจ แล้ววันนี้ก็ต้องไปทำงานด้วยความรู้สึกนี้ จนกว่าจะได้เซ็นเอกสารแยกทางกันอย่างเป็นทางการ ก็ต้องยอมรับข้อบกพร่องของกันและกันไปเสียๆ และอดทนใช้ชีวิตด้วยกันต่อไป แม้กระทั่งคนเป็นหัวหน้าทีมฉันก็เห็นเขาเลิกพูดว่า “เด็กคนนี้ใช้ได้” และเริ่มกวาดคนเข้าบริษัท ทั้งที่จริงแล้วความในใจของเขาอาจมีจดหมายลาออก (!) ซ่อนอยู่ก็ได้ บางครั้งคงอยากหยิบนั่นออกมากำแน่นในมือ และบางครั้งก็แค่หยิบลูบๆ คลำๆ ตอนที่อยากกลับบ้านทั้งที่เพิ่งเข้างาน

บางครั้งเวลาเดินกลับบริษัทหลังจากออกไปกินข้าวข้างนอก ฉันก็ไม่เร่งฝีเท้าแม้เห็นว่าสัญญาณไฟข้ามถนนหน้าบริษัทกำลังเปลี่ยนเป็นสีเขียว กลับเดินไปอย่างเชื่องช้าจนกระทั่งสัญญาณไฟเปลี่ยนสีอีกครั้ง นั่นเพราะฉันไม่อยากวิ่งเต็มแรงกลับไปยังบริษัทที่รัก (?) เสียยิ่งกว่าอะไร

왜 힘들지? 취직했는데 ยังไม่ทันเข้างาน ก็อยากกลับบ้านแล้ว

เขียน ว็อนจีซู

แปล ธัชชา ชีรปกรณ์ชัย

บรรณาธิการต้นฉบับ กอปรกานต์ ปัทมสิริวัฒน

ออกแบบปก Sibbil

พิมพ์ครั้งที่ 1: กุมภาพันธ์ 2565

ราคา 295 บาท

Original Title : I GOT A JOB. WHY IS LIFE SO HARD?

By Jisu Won

Copyright © 2019 Jisu Won

All rights reserved Thai language copyright © 2022 NANMEEBOOKS CO., LTD.

Thai Language edition arranged with GEULDAM PUBLISHING CO. through EYA (Eric Yang Agency)

© ลิขสิทธิ์ภาษาไทย 2565: บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด
สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมายว่าด้วยลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ
ว็อนจีซู.

ยังไม่ทันเข้างาน ก็อยากกลับบ้านแล้ว.-- กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์, 2565.
312 หน้า.

1. การทำงาน -- แรงจูงใจ. 2. ลูกจ้าง -- การดำเนินชีวิต. I. ธัชชา ชีรปกรณ์ชัย,
ผู้แปล. II. ซิบบิล, ผู้วาดภาพประกอบ. III. ชื่อเรื่อง.

158.7

ISBN 978-616-04-5378-8

เพลงและพิมพ์ที่ อักษรสัมพันธ์ โทร. 02-428-7500

Bloom

จัดพิมพ์โดย บลูม พับลิชชิง ในเครือ บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110
โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

www.facebook.com/bloomread

“เหนื่อยจัง ไม่ไปทำงานก็ไม่ได้ จะลาออกก็ไม่ได้”
“เข้านี้ก็เหมือนเดิม ไม่อยากตื่นมาทำงานเลย”
“เมื่อไรถึงจะรู้สึกมันคงนะ”
“งานที่เหมาะสมกับฉันมีอยู่จริงด้วยหรือ”

ความกังวลยังคงอยู่ต่อไปไม่มีทีี่สิ้นสุด เพราะเรามาตั้งคำถามอยู่เสมอว่าชีวิตแบบไหนกับแน
ที่เหมาะสมกับตัวเรา และออกไปเผชิญหน้ากับมันครึ่งแล้วครึ่งเล่า ดังนั้น การยอมรับสภาวะ
ความเครียดที่ว่าและหาทางปรองดองกับความวิตกกังวลในใจจึงเป็นการบ้านที่จำเป็นของ
“พนักงานออฟฟิศสมัยนี้” เพื่อออกไปวาดฝันเรื่องราวของวันนี้และพลุ่งนืออย่างสบายใจมากขึ้น
แม้เพียงเล็กน้อยก็ตาม

หวังว่าพวกเราที่นุ่งนืออย่างแรงกล้าจะไม่ยอมแพ้ แม้จะหงาหรือเต็มไปด้วยความเศร้า
ในวันทีหาคำตอบไม่เจอ แต่เชื่อเถอว่าพวกเราจะไม่สิ้นหวังบนเส้นทางชีวิตที่ตั้ังใจเลือกไว้แล้ว

บันทึกแ่ทุกคนที่ทําลังหางาน คิดจะลาออก
หรือแ่อยากมีความสุขกับงานปัจจุบัน |

หมวดความรู้

Bloom

Have a Booktiful Day!

f t @ Bloomread

ISBN 978-616-04-5378-8

295.-

ปกโดย: Sibbil